

La joia d'Alacant

Si encara fora petita, la seua tia li hauria fet un entrepà amb oli i xocolate per berenar però, com que ja era una dona, va convidar-la a fer una copa de Fondillón, la bevenda que es prenen els adults després de dinar quan ella encara jugava amb ninos.

Algunes coses no havien canviat al pis d'Alacant on la Clàudia havia passat els estius plens de llum de la infantesa amb els seus cosins. El gran quadre que presidia el menjador encara hi era; els cavallers anglesos del llenç, vestits amb casaques roges, gaudien del caliu de la llar de foc incombustible i bevien d'unes copes de cristall tallat acompanyats per un parell de pòinters que dormien plàcidament als seus peus.

—I com va la vida a Munic? —va dir la seua padrina. Portava una safata amb una ampolla de vidre fosc, dues copes de licor i unes porcions de torró de Xixona.

—Molt de fred ara, al Nadal.

Va olorar el vi i després va fer un glop espirituós del monestrell sobremadurat alleugerint el pes de la distància. Després de deu anys, la Clàudia se sentia avergonyida per haver deixat passar tant de temps sense veure la família de sa mare.

Una altra glopada del líquid ambre va inundar la seva boca foragitant la tímida i portant-la fins als camps d'ametlers, carrasques i coscollars abrasits pel sol i amenitzats pel xerricar dels grills, a La Torre de les Maçanes.

—Estic molt contenta de vore-vos.

I llavors la conversa va esdevindre plena de joia i de records volàtils que desprenien les vesprades amerades de salnitre i els gloriosos berenars de coca de farina a la vora del mar acaronat per un sol exhaust després de tanta festa.

La tia va fer un brindis.

«Estàs a casa teua.»

